

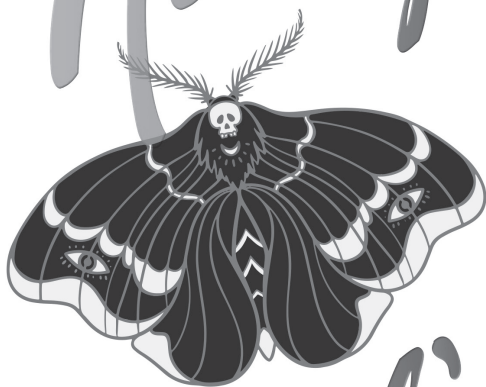
Noční

motýl

NINA PROTUŠOVÁ

Nočný

motýl

NINA PROTUŠOVÁ

YOLi

Nina Protušová

Nočný motýľ

YOLI

Text © 2022 by Nina Protušová
Cover design © 2022 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8075-5

Prológ

Krok za krokom som sa približovala k oknu. Srdce mi bláznivo búšilo, kričať som nedokázala.

Cítila sa takto aj ona?

Nie, samozrejme, že nie. Ona mala predsa jasný cieľ.

Myslela som si, že zachovám rozvahu, no prvýkrát v živote som nemala žiadne východisko. Žiadne skryté eso v rukáve. Nebola som na to zvyknutá, a preto mi moja myseľ podsúvala tie najhoršie pochybnosti.

Cez okno som nič nevidela, vonku ešte vládla tma. O kolkej začína svitať? A kedy sa menil čas?

Rátala som s tým vopred?

Už len pár krokov a rozhodne sa. Konšpirátori si aspoň budú môcť k našim menám pridať ďalšie prepojenie, pričom pravda ostane navždy utajená.

1. kapitola

*N*ezaspi. Nezamkla si dvere. Nemáš na sebe reflexnú pásku.

Stačilo zdvihnúť sa zo stoličky, prejsť pár krokov a zaliezť pod paplón, aby som si dopriala polhodinu spánku.

Nemôžeš zaspať za stolom. Si tu sama.

Prečítala som si nadpis *Predstavitelia literárnej moderny vo Francúzsku* a v nasledujúcom momente mi hlava dopadla na portrét Charlesa Baudelaira.

* * *

Och nie!

Kľáčala som na tvrdej zemi a okolo mňa sa rozliehala tma. Rýchlo som sa postavila, môj pohyb zaznamenali senzory a nad hlavou sa mi rozsvietilo agresívne svetlo neónky. Vedela som, ako musím postupovať, no tak ako minule som sa bála, čo uvidím.

Opatrne som sklopila zrak a zatajila dych. Prezrela som si nohy, ruky, pohýbala som nimi. Všetko fungovalo, ako malo. Bola som celá, čo znamenalo, že som nevyšla na cestu, no to bolo jediné potešujúce zistenie.

Dvere bytu boli zatvorené. Zaprela som sa do nich, hoci mi bolo jasné, že sa snažím zbytočne. Rýchlo som si skontrolovala vrecká, či náhodou nenájdem kľúče, no opäť márne.

Mala by som sa upokojiť, prečistiť si hlavu, sústrediť sa na fakty. Tie boli prosté – uprostred hlbokej noci som sa vyvrela z bytu, nevezala som si kľúče, hodinky ani telefón a oblečené som mala to najhoršie domáce oblečenie. Skutočne najhoršie, také, čo vraví *nevychádzam z domu, učím sa, prežívam*. Moje vlasy nevideli šampón celých päť dní.

Tipujem, že sú štyri hodiny ráno. Skúšku mám o ôsmej.

Zhlboka som dýchala, na túto situáciu som bola, chvala-bohu, pripravená. Vždy som pripravená na všetky situácie. Hneď ako som sa sem nastahovala, skryla som si pohotovostné oblečenie vo veľkom kvetináči na treťom poschodí. Išlo o jedno z viacerých nutných opatrení.

Na chvíľu som zastala a započúvala sa, či nezačujem alarm z medziposchodia. Všade však panovalo hrobové ticho.

Zafúlanými ponožkami som robila šľapy na perfektne vyleštenom schodisku. Postupovala som potichu, aby som nikoho nezobudila, aby nikto ani náhodou nevyšiel na chodbu a nevidel ma v takomto stave. Na treťom poschodí stál vo výklenku vedľa výtahu veľký kvetináč s pateticky vyzerajúcou palmou, ktorá nepôsobila živo ani len z dialky. Opatrne som odhrnula kamienky, ktoré nahrádzali zeminu, a čakala, že nahmatám igelitovú tašku s náhradným oblečením. Rita sa mi smiala, keď som si ju tam schovávala, vraj to prehánam a určite ju nikdy nevyužijem. A predsa nadišla tá chvíľa.

Problém bol, že som igelitku nenašla, aj keď som vysypala všetky kamienky. Stavila by som čokoľvek na to, že Rita jedného dňa zatúžila po mojej blúzke a bez môjho vedomia ju vyhrabala.

Bola som nahratá. Úsilie napanikáriť si vyžadovalo obrovské množstvo duševnej sily, ktorú som momentálne nenachádzala. Nemohla som ani len zavolať spolubýva-

júcej, nemala som telefón. V opačnom prípade by som sa odfotila – ak by raz niekto do svojej štúdie potreboval fotografiu dokonalej bezmocnosti. Nevedela som, či sa smiať, plakať, ostať sedieť alebo s krikom utekať po chodbe.

Rozhodla som sa vrátiť pred dvere svojho bytu. Sadnem si na rohožku a budem premýšľať o svojom živote. Hneď som si však uvedomila, že ani to nie je najlepší nápad. Uvažovanie o živote je presne to, čomu sa už dva týždne neúspešne vyhýbam. Ak by som nedostala ten mail, ak by som znovu neotvorila ten prípad, teraz by som ležala v posteli a spokojne odľukovala.

Prečo sa to muselo stať práve dnes?

Za všetko môže Charles Baudelaire. S ostatnými autormi som nemala problém, ich diela som si pamätala ľavou zadnou, no pri Baudelairovi som sa zasekla. Nechávala som si ho na záver, keď som už vedela všetky ostatné otázky a pohrávala sa s myšlienkou, že mi stačí zopakovať si tridsaťdeväť otázok zo štyridsiatich. Že si ho jednoducho nevytiahnem.

O polnoci som si šla ľahnúť, aby som si dopriala pred skúškou poriadny spánok. O polnoci a jednej minúte som si sadala za stôl a vyťahovala skriptá.

Prečo si ľudia nevešajú bielizeň vonku ako v Benátkach? Bola som tam minulé leto na dovolenke a čudovala sa, ako obyvatelia dôverujú svojim susedom. Vôbec sa nebáli, že by im niekto potiahol oblečenie, proste ho nechali visieť uprostred ulice.

Naozaj som premýšľala nad krádežou. Čo iné mi ostávalo? Mala som na sebe zodraté legíny a na nich natiahnuté hrubé podkolenky s tučňákmi, pretože mi nadránom začala byť zima. Ďalej obnosené tielko a rozťahanú mikinu so škvrnami po paradajkovej omáčke. Moje vlasy si držali tvar, aj keď som z nich zvliekla gumičku, čo hovorí samo za seba. Minulý semester som síce mala teóriu, že

ak by som šla takáto zúbožená na skúšku, dali by mi to, aj keby som koktala, no nerada by som ju testovala v praxi.

Nemám na výber, budem musieť ísť v tomto štýlovom outfite. A pešo, keďže nemám ani električenu, ani peňaženku. V myslí som si premietla mapu Bratislavy a trasu, ktorou bežne dochádzam do školy. Zišla som do vestibulu bytovky a cez vchodové dvere som videla, že svitá. Do školy sa dostanem zhruba za dve hodiny, je najvyšší čas vyraziť. Prečo som si nezachovala aspoň tolko duchaprítomnosti, aby som sa obula? Otvárať dvere, to áno, ale obuť sa...? Nevieť si ani predstaviť, ako by som svoju situáciu vysvetlila komisii. Mysleli by si, že si vymýšľam, len aby som sa vyhla skúške alebo aby sa nado mnou zľutovali. Ak by nešlo už o opravný termín, vykašľala by som sa na to, no riadny termín som pred dvoma týždňami premrhala pre podobne bezvýchodiskovú situáciu.

Teraz si nemôžem dovoliť ďalší panický záchvat.

Tak či tak nechcem, aby o mne v škole vedeli pravdu. Výška je síce úplne iná než stredná a spolužiaci by mi tentoraz venovali len zopár neveriacich pohľadov a viac by to neriešili, po skúsenostiach z gymnázia to však nechcem riskovať. Všetci sme aj tak iba prerastení tínedžeri.

Vrátila som sa k bytu a ešte raz v rámci kardia nezmyselne zatlačila do dverí.

Dvere sa otvorili, ibaže nie moje. Na prahu susedného bytu stál muž a zarazene na mňa pozeral.

Kiežby som mohla splynúť s rohožkou.

„Si v poriadku?“ spýtal sa.

Párkrát som ho už videla. Je to brat našej susedy, no tá dnes nespí doma. Stretla som ju včera poobede, keď odchádzala s malou cestovnou taškou.

„Prepáč, nechcela som ťa zobudiť, netušila som, že tam niekto je,“ vravela som a vzápätí mi svitla nádej. „Vrátila sa Lucia domov?“

„Nie, som tu iba ja. Adrián, mimochodom. Zdá sa mi, že sme sa nikdy nepredstavili.“

A teraz je na to fakt najhoršia chvíľa.

„Dora,“ pousmiala som sa.

„Tak, Dora, prečo sa o pol šiestej ráno snažíš vyvaliť dvere?“

Okej, je pol šiestej. Musím zapracovať na svojej časovej orientácii.

„Vymkla som sa, moja spolubývajúca nie je doma a nemám telefón. A nikoho okrem Lucie nepoznám natoľko, aby som mu nadránom vyklopkávala s prosbou o pomoc.“

Hľadel na mňa s jasnou otázkou v očiach – *ako si sa mohla vymknúť uprostred noci?*

„Nie som síce Lucia, ale môžeš zavolať spolubývajúcej z môjho telefónu,“ povedal namiesto toho.

„Ďakujem.“ Ritino číslo som vedela naspamäť, takisto ako čísla všetkých príbuzných a kamarátov. „Skúšku už nestihnem, no aspoň tu nebudem sedieť do večera.“

„Akú skúšku?“

„O ôsmej mám opravák z dejín literatúry. A nemôžem tam ísť takto,“ ukázala som na seba.

„Môžeš si požičať niečo od Lucie.“

To by som mohla.

Lucia má približne rovnaké miery ako ja.

„Myslíš, že by jej to nevadilo?“ spýtala som sa opatrne. „Nepoznáme sa až tak dobre.“

„Beriem to na seba. Poď dnu, nech nepobudíme aj ďalších susedov. Hoci možno by si si mohla vybrať z viacerých outfitov. Stará pani Tbiliská má určite pár zaujímavých kúskov,“ pousmial sa Adrián.

Prekvapilo ma, ako pohotovo reagoval. Akoby na mojej situácii nebolo nič divné, akoby sa rozprával s devastovanými susedami na rohožke každú noc.

„Si si istý?“ ubezpečovala som sa.

„Jasné. Lucia s tým nebude mať problém.“

„Ďakujem,“ prešvihla som sa do bytu. Adrián bol cudzí chlap, v hlave by mi mali blikáť všetky kontrolky, no nedala som im priestor. Nechcem si prenášať celý predmet kvôli Charlesovi Baudelairovi.

Premerala som si ho. Bol asi o hlavu vyšší než ja, oblečené mal obyčajné biele tričko a sivé pyžamové nohavice. Hnedé vlasy trochu rozstrapatené, nosil ich tak bežne. Ak by bol na mojom mieste, mohol by ísť na skúšku bez väčšej dilemy.

Lucia bola odo mňa o niekoľko rokov staršia a pracovala v eventovej agentúre. Občas sme sa rozprávali na chodbe, raz som ju k nám pozvala na kávu, no v jej byte som ešte nebola. Často cestovala, a práve vtedy som tu stretávala Adriána.

Poobzerala som sa. Byt niesol pečať ženy, ktorá už vie, ako naložiť so životom. V našom vládne neorganizovaný chaos, tu sa môže fotiť katalóg interiérového dizajnu.

Zohla som sa, aby som sa vyzula, no vtom môj vyčerpaný mozog načítal informáciu, že som predsa bosá. Rozpačito som sa dívala na Adriána nevediac, čo so sebou. Uhládzala som si ofinu, snažila sa spraviť zo seba čosi na pohľad vábivejšie. Preklínala som sa za to, že som nešla o druhej do sprchy, ako som pôvodne plánovala. Adrián vyzeral napriek všetkému pobavene, s úsmevom si ma prezrel a začal sa hrabať vo veľkej posuvnej skrini na chodbe.

„Ako je možné, že si sa vymkla uprostred noci?“ spýtal sa konečne, akoby mimochodom.

„Som námesačná,“ odvetila som a pricapila si tým na čelo nálepku ako vždy, keď to niekomu poviem. Všetci hneď majú milión otázok. Je to nefér. Keď sa mne dakto zverí, že chrápe, nezačnem okamžite s výsluchom.

Ťahá sa to so mnou už od základky.

„Myslel som si,“ poznamenal Adrián a ďalej sa hrabal v skrini. Takú reakciu som ešte nezažila. Aj som mu to povedala.

„Pokiaľ sa nemeníš na vlkolaka, nie je na tom nič divné,“ usmial sa a otočil ku mne. „Fakt netuším, aký je vhodný ženský outfit na skúšku. Pokojne si niečo vyber.“

„Hej, ty to máš jednoduchšie – oblek s kravatou.“

„Presne. Tento rok však ostal nevyužitý, momentálne nechodím do školy.“ Prešiel do kuchyne. „Dáš si kávu?“ zakričal.

„Áno. Čo najsilnejšiu, prosím ťa,“ zavolala som za ním. Celkom ma zaujímalo, čo robí, keď nechodí do školy, no nezdalo sa mi, že je správny čas na spoznávanie sa.

Z Lucinho oblečenia som si vybrala čierne šaty po kolená a tmavomodré sako – svoju obľúbenú farbu.

Ostával ešte jeden problém. Teda... problémov bolo päťdesiattri, ale jeden bol akútny.

„Ehm... mohla by som sa osprchovať?“

„Jasné. Hore na skrinke sú čisté uteráky.“

Angličania majú výraz *cool as a cucumber*. Nikdy som ho nechápala, až doteraz. Adrián bol skutočne pokojný ako uhorka.

Zamkla som sa v kúpeľni, snažiac sa nemyslieť na všetky scenáre, v ktorých Adrián vystupoval v role psychopata. Lucia mala poličku nad umývadlom plnú prípravkov na vlasy. Bola som v krízovom stave, ale čosi také som vedela oceniť.

Vybrala som si mangový šampón a kondicionér s vôňou kokosu a pomaranča a vošla som do sprchy, pripravená zamiesiť na hlave ovocný šalát.

Rýchlo som si umyla vlasy, osprchovala sa a zabalila do huňatého uteráka. Vyfúkala som si vlasy, plavé a dlhé po ôsme rebro. Normálne by som si ich natočila, no teraz

som na to nemala čas. Moju pozornosť pritiahla Luciina kozmetická taštička s očnými tieňmi, špirálami a leskami na pery. Síce som nechcela ísť bez štipky mejkapu, no to by už bolo cez čiaru. Hoci... keďže s Luciou nie sme extra kamarátky, všetko, čo som dnes robila v jej byte, bolo cez čiaru. Používať cudzí mejkap je však i nehygienické a s mojou citlivou pleťou som nechcela nič riskovať.

Luciine šaty mi sadli ako uliate.

„Cukor a mlieko?“ kričal Adrián z kuchyne.

„Nie a nie,“ odpovedala som. Stál pri jedálenskom stole, na barovom pulte čakali dve šálky kávy. Keď ma zbadal, jednu mi podal.

„Ďakujem,“ odpila som si. Adrián množstvom kávy nešetril.

„Príliš silná?“

„Akurátna,“ usmiala som sa. „Som ti fakt zaviazaná, tebe aj Lucii.“

„V pohode. Držím palce na skúške. Bolo by dosť blbé, keby si ju nespravila,“ zasmial sa.

Na to som ani nepomyslela. Prečo to vytiahol? Zjavne mu vôbec nedochádzalo, ako ma spochybnil.

„Radšej už pôjdem,“ povedala som a dopila kávu. „Kedy sa vráti Lucia?“

„Okolo obeda. Vystriedame sa.“

„Zastavím sa u nej.“

„Dám jej vedieť.“

Vzala som si Lucino sako a obula si jej baleríny. Nemožné sa stáva skutočnosťou, naozaj idem na skúšku.

Vlastne...

„Musím ťa požiadať ešte o jednu láskavosť.“ Cítila som sa príšerne, no nemala som na výber. „Potrebujem peniaze na autobus. Všetko ti vrátim hneď, ako sa dostanem domov.“

Adrián si zobral z kuchynskej linky peňaženku. „Mám desať eur a pár drobných.“

„Stačia mi aj tie drobné,“ odvetila som rýchlo. Prinajhoršom sa naspäť prejdem pešo. Vzala som si mince, ešte raz sa mu podakovala a odišla.

Ešte šťastie, že bol Adrián taký bezprostredný, no aj tak mám dojem, že som si riadne zavarila. Už nikdy nepôjdem spať bez bezpečnostných opatrení.

Môj stav pritom vôbec nie je taký zlý. Námesačnosť sa u mňa prejavuje čoraz menej. A aj keď sa vydám na potulky, väčšinou si vystačím s priestorom svojej izby. Dokopy som sa odtiaľ za celý život dostala iba štyrikrát.

A iba raz to malo katastrofické následky.

* * *

Vytiahla som si Charlesa Baudelaira.

Žartujem, vytiahla som si číslo jeden, najprimitívnejšiu otázku zo všetkých. Práve preto, že je taká primitívna, sa ju naučili všetci. A preto som dostala céčko. Ale nevádi, je to najkrajšie céčko v histórii štúdia humanitnej vedy. Nemusím si prenášať predmet, skúškové sa pre mňa skončilo, čo znamená, že sa môžem naplno venovať svojmu prázdninovému projektu.

Som extrémne šťastná, no zároveň pociťujem stav, keď dlho niečo chcete, a keď to získate, zrazu neviete, čo s tým. Do popredia sa dostali aj všetky problémy, ktoré som priebežne ukladala do zložky *Vyriešim to po skúške*. Je celkom plná, pričom návšteva Lucie a pokus o vysvetlenie situácie patrili k tým jednoduchším úlohám.

Rozhodla som sa odškrtnúť ich ako prvé, aj keď som v podstate ani nemala inú možnosť. Luciu som stretla, keď som sa blížila k bytovke a rozmýšľala, komu zazvoním, aby som sa dostala dovnútra.

„Pekné šaty,“ kričala už z dialky. Vyzerala pobavene, no aj tak som sa preľakla, že ešte o ničom nevie.

„Však ti to Adrián vysvetlil?“ ubezpečovala som sa.

„Jasné, všetko mi povedal. A poriadne som ho zvozila,“ vravela, kým sa prehrabávala v taške, hľadajúc kľúče. Stiahlo mi žalúdok. „Mal mi hneď zavolať, o piatej som už aj tak bola hore. V spálni mám omnoho krajšie šaty, určite by si tam niečo našla,“ pokračovala a premerala si ma. „Ale aj tieto ti celkom sedia. Pokojne si ich nechaj, v chodbe mám veci, ktoré už nenosím.“

Odlahlo mi. „Ďakujem, ale radšej ti ich vrátim. Doma mám množstvo vecí, Rita neustále šije niečo nové.“

„Hej, to počujem. Minule som sa jej snažila naznačiť, že aj šitie na stroji spadá pod rušenie nočného pokoja. Keď som však videla jej kúsiky, nechala som sa podplatiť. Je vážne dobrá. A predsa je to lepšie než tie zvuky od suseda nad nami.“

„Steny už musí mať ako ementál,“ pritakala som.

„Podľa mňa tam má nejaké sochárske štúdio, nie je možné, aby niečo prerábala už osem mesiacov.“ Lucia konečne nahmatala kľúče, otvorila dvere a vošli sme do bytovky. „Mimochodom, cestou som telefonovala s Ritou. Vravela, že sa domov dostane až večer, preto volala vášmu domácomu. Ten je mimo mesta, no má známeho v kľúčovej službe, ktorý ti príde otvoriť dvere.“

„Super, ďakujem,“ odvetila som. Zamrzelo ma, že Rita nemôže prísť skôr, no asi mali s priateľom Erikom nejaké neodkladné plány. Sú ako siamské dvojčatá.

„Môžeš zatiaľ počkať u mňa, ten chlapík má na mňa číslo,“ vravela Lucia a už odomykala dvere bytu. „Inak, tú skúšku si spravila?“

„Hej, na céčko.“

„To treba osláviť! Vieš si predstaviť, že by si ju po tom všetkom nakoniec nespravila?“ zasmiala sa.

Nepochybne boli s Adriánom súrodenci.

„Asi by ma porazilo,“ priznala som. „Adrián ti teda povedal celý príbeh?“

„Iba v skratke, jednoznačne chcem počuť obsiahlejšiu verziu. Nepoznám nikoho námesačného. Fakt si nepamätáš, že si odchádzala z bytu?“

„Ani trochu. Som ako v hlbokom spánku. Ak by sa mi podarilo vrátiť do postele, ráno by som ani nevedela, že som bola námesačná. Lenže zaspala som za stolom... v posteli by sa mi to však prakticky nestalo, mám svoje bezpečnostné opatrenia.“

„Aké?“

„Vieš, ako v hoteloch zastrkujú paplón pod matrac? Celá posteľ sa zmení na veľmi tesný spacák. Tak spávam. Je extrémne ťažké vymotať sa z nej. A pre istotu mám vždy na ruke reflexnú pásku.“

„Žartuješ, však?“

„Nie. Raz sa mi už podarilo zatúlať na cestu. Prešla som z nášho domu k babke, ktorá bývala naproti. Mala som sedem rokov. Naši ma ráno našli spať na lavičke v babkinej záhrade. Našťastie sa to stalo v lete, takže som mala len zopár štípancov od komárov a nie omrzliny.“

„To je neskutočné, vôbec si to neviem predstaviť,“ zhíkla Lucia. „Máš aj nejaké vtipné príhody?“

Pousmiala som sa a pokrútila hlavou. „Posledná noc bola určite najzáživnejšia. Väčšinou sa iba prechádzam po izbe, nič prevratné.“

Nemalo zmysel zaťažovať Luciu mojimi traumami. Som si istá, že väčšina námesačných ľudí má plno vtipných príhod a nemá problém o svojich zážitkoch hovoriť. Pravdou však bolo, že keď som sa naposledy zatúlala na školskom výlete mimo izby, spustilo to lavínu udalostí, pre ktoré som sa niekoľko mesiacov pre istotu k posteli pripútavala.

Lucii zapípal telefón.

„Zámočník je tu,“ vyhlásila.

Ešte raz som sa jej za všetko poďakovala a vyšla som ho počkať na chodbu. Bola som rada, že jej nemusím viac vysvetlovať úskalía námesačnosti.

Pán z kľúčovej služby nemal zbytočné otázky, iba sa ma spýtal, ktoré dvere má otvoriť. Ukázala som mu ich a pre istotu povedala, čo všetko sa v byte nachádza, ak by si to chcel skontrolovať. Ako keď nájdete niečí telefón na festivale, a keď ho vraciate majiteľovi, spýtate sa, čo má nastavené na pozadí. Alebo ak niekto stratí kľúče, opýtate sa na kľúčenky, aby ste ich náhodou nevrátili nesprávnemu človeku. Tohto pána to veľmi nezaujímalo, vraj mu už Boris všetko povedal. Boris bol náš domáci, kamarát Ritinho priateľa a náš dar z nebies.

Tešila som sa, že sa konečne dostanem k svojim veciam. Nahádzem veci do práčky a na chvíľu si ľahnem. Po tom, čo zo mňa opadol všetok stres, som začala pociťovať, že som v noci vynechala niekoľko vzácnych hodín spánku, a moje telo si ich žiadalo vynahradiť.

Zložka vecí, ktorým sa musím venovať, sa nebezpečne otvárala, no nemalo zmysel čokoľvek riešiť, kým som nemala čistú myseľ.

Pozerala som sa na pána, ako pchá do kľúčovej dierky podivný kovový nástroj. Nevyzeralo to ako šperhák, čo používajú vo filmoch. Má vari každý zámočník prístup k univerzálnemu kľúču?

Čudujem sa, že ľudia nie sú paranoidnejší ohľadom kľúčovej služby. Ak pracovníci dokážu otvoriť hocijaké dvere, čo im bráni v tom, aby po nociach vykrádali byty?

Morálny kódex, Dora.

Poďakovala som sa a zámočník konečne odišiel. Nechcel odo mňa peniaze, vraj sa vyrovná s Borisom.

Našťastie si nerozmyslel svoj úmysel skontrolovať stav bytu. Vnútrajšok sa totiž v mnohom odlišoval od môjho opisu.

Podlaha bola pokrytá papiermi. Parkety presvitali iba na niekoľkých kúsočkoch, zvyšok bol stratený pod vytrhanými stranami z mojich skrípt, poznámkových blokov aj niekoľkých kníh.

„Nie, nie, nie,“ opakovala som zhrozene.

Prekročila som zopár dokrčených strán z americkej literatúry dvadsiateho storočia. Aj námesačná Dora mala zjavne problém s literárnou modernou. Ostávalo mi veriť, že na štátniciach sa už dejiny literatúry nevyskytnú.

Prečo som však vyhádzala aj svoje staré poznámky? A nielen tie, na zemi vedľa jedálenského pultu ležali moje staré fotky zo školy, hoci som ich mala uložené v škatuli pod posteľou a nevyťahla ich, odkedy sme sa nastahovali.

Aspoň dosiaľ. Plánovala som si ich totiž prezrieť hneď po tom, čo by som si dopriala pár hodín spánku. Žeby ma námesačná Dora predbehla?

S fotkami v ruke som sa otočila k spálni. Kľučku na dverách som stlačila, akoby bola rozžeravená.

Na prvý pohľad som si nevšimla nič šokujúce. Na zemi bolo ešte niekoľko skrčených papierov, no omnoho menej ako vo vedľajšej izbe. Naša štruktúra rozdeľujúca izbu na dve časti ostala nepoškodená. Keď sme sa nastahovali, majiteľ bytu práve menil kuchynskú linku. Starú robotníci rozmontovali a chceli vyhodiť, no my sme ich poprosili, aby nám zopár skriniek nechali. Vytvorili sme si z nich deliacu stenu, aby každá mala aspoň trošku súkromia. Medzery medzi skrinkami sme vyplnili drevenou mriežkou, aká sa používa na ťahavé rastliny. Postupne sme obe vyzdobili svoju polovicu, a keď jedna z nás niečo potrebuje, iba otvorí dvierka.

Dvierka.

Prečo sú všetky pootvárané?

Rýchlo som si prezrela Ritinu stranu. Niekoľko vecí bolo povytáňovaných, zopár papierov z jej nástenky tiež skončilo na zemi. Boli to návrhy šiat, na ktorých sa chystala v lete pracovať. Pri stene stál regál plný pestrofarebných látok, ku ktorým som sa v noci, našťastie, nedostala.

Prešla som na svoju stranu, o dosť ponurejšiu.

Môj regál bol naprataný časopismi, novinami, fasciklami, učebnicami a zošitmi. Police nad posteľou som mala zase plné kníh s pomerne fádnyimi obálkami. Inokedy pekne zoradené série boli teraz štrbavé, s časťami pohodenými na posteli. Námesačná Dora nemala žiadne zábrany. Vrátila som ich na miesto. Stephen King, Dan Brown či Kremlík si nezaslúžili takéto zaobchádzanie.

Poobzerala som sa. Kvety v črepníkoch nehlásili žiadnu ujmu, no odrezky, ktoré som sa snažila zakoreniť, ležali v črepinách zaváraninových pohárov. Moja zrkadlovka, chvalabohu, prežila, aj keď sa tiež vála po zemi. Keď mi napadlo, že sa nič katastrofálne nestalo, všimla som si pootvorenú zásuvku pod stolom.

Otvorila som ju dokorán a stiahlo sa mi hrdlo.

Och nie.

Nie, nie, nie.

Bola prázdna.

Pozrela som sa všade. Pod stôl, pod posteľ, pod vankúše, pod koberec. Pod vlastné nohy.

Nikde nič. Ani stopa po mojom notebooku a dvoch USB kľúčoch. Po veciach, ktoré som nutne potrebovala a ktoré obsahovali materiály k môjmu článku.

Vrhla som sa na zrkadlovku, ktorú som len pred chvíľkou opatrne uložila na miesto. Priestor na pamäťovú kartu zival prázdnotou. Bola som si istá, že som ju tam vrátila hneď po tom, čo som si nahrala fotky do počítača.

Prešla som celý byt, každú skrinku, každú jednu možnú skrýšu, no nič som nenašla. Kontrolovala som zdrap po zdrape a po jednom ich hádzala do vreca na odpadky, aby som sa ubezpečila, že s nimi nevyhadzujem aj svoju pamäťovku, že neostala zakliesnená v pokrčenom papieri.

Zbytočne. Celý byt som vrátila do pôvodného stavu, moje veci sa však nikde zázračne neobjavili.

Existovalo iba jediné vysvetlenie. Nieкто sa v noci dostal do nášho bytu a vzal mi ich. Až doteraz som všetko pripisovala námesačnej Dore, no zjavne som sa mýlila.

Toto nebola jej práca.

24. 6. 2019

„Takto to na fotkách nevyzeralo,“ povedala Stela a znechutene sa poobzerala.

„Vznikli pred pätnástimi rokmi, vtedy to tu asi ešte vyzeralo k svetu.“

„Myslela som si, že použili nejaký vintage filter,“ ohradila sa a ďalej skúmala vybavenie izby. „Tiež som si mala doniesť spacák. Nemáš náhodou ešte jeden?“

„Nie je to také zlé,“ podotkla som, no v duchu som sa naozaj tešila, že som prišla pripravená. Rátala som s tým, že posteľ na chate nebudú ako v štvorhviezdičkovom hoteli. A keď je človek zabalený v spacáku, ťažšie sa mu v noci prechádza.

V mysli sa mi vybavila predstava, ako sa v spánku plazím po zemi, zabalená ako larva motýľa.

„Nešker sa, lebo sa k tebe nasáčkujem,“ vyhlásila Stela a obe sme sa zasmiali. „Podme sa pozrieť k Tereze a Vere, možno vychytali nejaký prezidentský apartmán.“

Vyšli sme po masívnych schodoch z tmavého dreva, ktoré už tiež poznačil čas. Na druhom poschodí sa nachá-